

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 24. septembra 2013 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obvinenému **V. G.**, pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 23. júna 2011, sp. zn. 2To/89/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **V. G.** sa **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza z 19. marca 2010, sp. zn. 2T/238/2009, bol obvinený **V. G.** uznaný za vinného z prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 8. januára 2008 v H. uzatvoril so spoločnosťou **P., s.r.o. B.**, zmluvu o úvere číslo **X.** na sumu 10.000,- Sk, ktorú sa zaviazal splatiť 6-imi mesačnými splátkami po 2.560,- Sk mesačne, pričom v žiadosti o úver uviedol nepravdivé skutočnosti týkajúce sa príjmu a zamestnávateľa, pričom úver nesplácal, čím spôsobil spoločnosti **P., s.r.o., P., X., IČO: X.**, škodu vo výške 391,26 Eur (11.787,- Sk).

Za to bol obvinenému podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák. a § 39 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. pre výkon uloženého trestu bol obvinený zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obvinený zaviazaný k povinnosti nahradiť spoločnosti

P., s.r.o., P., X., IČO: X., škodu vo výške 359,70 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bola spoločnosť P., s.r.o., P., X., IČO: X., so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na občiansko-súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, ktoré následne písomne odôvodnil.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením z 23. júna 2011, sp. zn. 2To/89/2010, podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného V. G. zamietol.

Obvinený podal proti rozhodnutiu krajského súdu dovolanie sám (č.l. 154-155), ktoré bolo okresnému súdu doručené 09. januára 2013 spolu so žiadosťou o ustanovenie obhajcu (č.l. 153). Obsah tohto dovolania korešponduje s dovolaním, ktoré bolo neskôr podané ustanoveným obhajcom (doručeným na okresný súd 22. apríla 2013, č.l. 162-163).

V jeho odôvodnení uviedol ako dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i/ Tr. por., z ktorých prvý predpokladá, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a druhý, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Argumentuje nasledovne:

„1. ... Súd rozhodoval na základe viacerých dôkazov, rozhodujúcim však pre súd bola ním zistená skutočnosť, že som v čase podpisu úverovej zmluvy s poškodeným nebola zamestnaná, pričom som uviedol, že som bol zamestnaný a tým som mal poškodeného uviesť do omylu. Toto tvrdenie nie je pravdivé a v čase podpisu úverovej zmluvy som bol zamestnancom spol. F. K. spol. s r.o., so sídlom X.. Skutočnosť, či som zamestnaný, bola v konaní zistená telefonicky – komunikáciou s mojím zamestnávateľom, ktorý prostredníctvom telefonického rozhovoru uviedol, že u neho nepracujem. Toto tvrdenie súd akceptoval a uspokojil sa vykonaním dôkazu prostredníctvom telefonickej otázky. V konaní som predložil pracovnú zmluvu a výplatné pásky a opakovane som žiadal, aby v prípade, ak mal byť so mnou skončený pracovný pomer, bol o tom predložený dôkaz – výpoveď a pod. – spolu s dokladom, kedy som mal údajnú výpoveď prebrať a teda kedy mal pracovný pomer

skončiť. Ako prvostupňový, tak odvolací súd moje žiadosti a návrhy na vykonanie dôkazu ignorovali a uspokojili sa vyššie uvedeným „telefonickým tvrdením zamestnávateľa“.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že dôkaz podstatný pre zistenie skutkového stavu – zistenie, či som bol zamestnaný – nebol vykonaný zákonným spôsobom, nakoľko dôkazom o existencii pracovného pomeru môžu byť len listinné dôkazy.

2. Svedkyňa B. v konaní vypovedala, že som jej poskytol všetky údaje, potrebné pre rozhodnutie jej mandanta o úvere, tieto – pracovnú zmluvu, výplatnú pásku – skenovala a odoslala pobočke v Trenčíne a táto ich ako obvykle preverovala. Pobočka poškodeného v Trenčíne jej neoznámila, že by zistila akúkoľvek nezrovnalosť v poskytnutých údajoch. Podstatné podľa môjho názoru je to, že som poskytovateľa úveru neuviedol do omylu, že som mu poskytol pravdivé údaje v čase žiadania o úver, teda že som zamestnaný, predložil som výplatnú pásku, ktorá bola skutočne mojou a obsahovala pravdivé údaje. Vzhľadom k tomu, že pracovný pomer som ku dňu podania žiadosti o úver skončený nemal, nedošlo k dohode o jeho rozviazaní a ani k výpovedi z pracovného pomeru, nemožno ustáliť záver, že som úver podvodne vylákal, že som uviedol poskytovateľa úveru do omylu, a čo je podstatné, niečo také táto svedkyňa ani vo svojej výpovedi netvrdila. Podstatná podľa môjho názoru je tá časť výpovede svedkyne B. v tomto konaní, kde uviedla že keď došlo k vyplateniu úveru, pobočka si údaje, ktoré som poskytol preverovala. Z toho sa dá vyvodiť záver, že zjavne nezistil poskytovateľ úveru nezhodu medzi mnou poskytovanými údajmi a nimi zistenými údajmi. Teda v čase podania žiadosti o úver bola zistená zhoda v tom, že môj pracovný pomer trval, mal som teda podľa Zákonníka práce platného v ČR právo na to, aby mi zamestnávateľ prideloval prácu a platil mi mzdu a ak mi neprideloval prácu, vznikol mi nárok na náhradu mzdy. Ani z prečítanej výpovede svedkyne D. nevyplývalo, že došlo ku dňu podania žiadosti o úver k platnému rozviazaniu pracovného pomeru so mnou, bez môjho podpisu a súhlasu nemohla byť predsa dohoda platná a ani nebola. ... Preukázalo sa výpoveďou svedkyne B. aj to, že poskytovateľ úveru nevyžadoval na poskytnutie úveru iné podmienky než tie, ktoré som mal v čase podania žiadosti o úver splnené.“

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok okresného súdu a aj všetky naň nadväzujúce rozhodnutia zrušil.

K dovolaniu obvineného sa rozsiahlo vyjadrila Okresná prokuratúra Prievidza, ktorá navrhla dovolaciemu súdu, aby dovolanie obvineného v zmysle § 382 Tr. por. bez preskúmania veci odmietol, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (č.l. 166-169).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či podané dovolanie spĺňa všetky obsahové a formálne náležitosti, či je podané oprávnenou osobou a či je prípustné. Dovoláním bolo napadnuté právoplatné uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 23. júna 2011, sp. zn. 2To/89/2010, ako súdu odvolacieho. Proti takémuto rozhodnutiu je dovolanie prípustné podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por. Dovolanie bolo taktiež podané prostredníctvom obhajcu, čím bola splnená aj podmienka jeho podania oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. Bolo podané včas a na zákonom určenom mieste (§ 370 Tr. por.), po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a označuje chyby konania a dôvod dovolania (§ 374 Tr. por.). Ďalej na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným nie je dôvodné (chyby vytýkané v dovolaní nepredstavujú naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu), a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Pokiaľ obvinený namieta v rámci dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., že súdy jeho žiadosti a návrhy na vykonanie dôkazu ignorovali, nie je možné uplatniť tento dovolací dôvod, nakoľko tu sa predpokladá, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré v skutočnosti aj boli vykonané, ale nie zákonným spôsobom.

Tvrdenie obvineného, že dôkazom o existencii pracovného pomeru môžu byť len listinné dôkazy, nie je správne. Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona. Pričom oba súdy pri svojom rozhodovaní vychádzali iba z dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí.

Okresná prokuratúra Prievidza správne vo svojom vyjadrení uviedla, že skutočnosť kedy a ako vykonávali zamestnanci spoločnosti P., s.r.o. v T. kontrolu poskytnutých údajov odsúdeným v žiadosti o úver nemá nič spoločné s vykonávaním dôkazov pred súdom.

Ak obvinený v rámci už spomenutého dovolacieho dôvodu namieta nevykonanie ním navrhovaných dôkazov súdmi, je treba uviesť, že táto skutočnosť nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod. Platí totiž, že právu obvineného na obhajobu, ktoré spočíva aj v navrhovaní

dôkazov v zmysle § 34 ods. 1, § 44 ods. 2 Tr. por., zodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Tdo/45/2009 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7/2011).

Zo spisového materiálu vyplýva, že okresný súd po návrhu obvineného vypočúť svedkov uvedených v jeho odpore proti trestnému rozkazu, vyhlásil uznesenie, ktorého obsahom bolo nenariadenie ďalšieho dokazovania, t.j. skončenie dokazovania (č.l. 100, zápisnica o hlavnom pojednávaní z 19. marca 2010). A keďže verejné zasadnutie na odvolacom súde sa konalo v neprítomnosti obvineného V. G., z jeho strany návrhy na doplnenie dokazovania neboli.

Z uvedeného potom vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda naplnený nebol (čo však obvinený nesprávne označuje ako dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.).

Pokiaľ ide o ďalší obvineným uvádzaný dovolací dôvod (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je zrejmé, že ide o námietky skutkovej povahy, čo nezodpovedá tomuto dovolaciemu dôvodu. Právna kvalifikácia prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. zodpovedá priebehu skutkového deja uvedeného vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa po objektívnej i subjektívnej stránke a je správna. Zo skutkovej vety rozsudku okresného súdu (ktorú najvyšší súd ako súd dovolací skúmať a meniť nemôže v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ veta za bodkočiarkou Tr. por.) jednoznačne vyplýva, že zo strany obvineného išlo o úmyselné konanie porušiť zákonom chránený záujem spôsobom uvedeným v osobitnej časti Tr. zák.

Záverom treba uviesť, že nesúhlas obvineného s rozsahom súdom vykonaného dokazovania a jeho hodnotením, čo obvinený namieta v rámci celého svojho dovolania, nemôže zakladať žiaden dovolací dôvod.

Preto potom najvyšší súd musel po prejednaní veci na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného V. G. odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 24. septembra 2013

**JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Libuša Jánošíková